

LBRIS

We know
books

ȘTEFAN MITROI

Jocuri de nenoroc

Ediție definitivă

Ilustrații
Mihai Lupu-Calotă

editura rao

CUPRINS

Chiot de bucurie	5
Felia de cozonac	8
Copii neascultători	10
Dragobete	13
Musafiri	16
Plecarea berzelor	20
Carul Mare	25
La bâlci	29
Rușii și nemții	31
Ucraina e colea	34
Întâlnirea	38
În tiribombă	42
Patul	44
Precista	47
Linii	49
Ioana	53
Un nou război	55
Pușca	58
Fotograful	61

Pustiuri.....	66
Lumânări de floarea-soarelui	69
La schimb	72
Singur la părinți.....	74
După ploaie	76
Vis de demult	78
Sfântul Gheorghe.....	82
Ninsori	85
În ploaie	87
Cel nenăscut.....	89
Mărțișor	93
Secret.....	95
Nemuritor	96
Rufe	100
28 august.....	103
De-a muritul.....	105
Jocuri prostești.....	108
Sora mea de sânge	111
Scuturarea cerului	112
Sorcova.....	114
Fluierici.....	116

CHIOT DE BUCURIE

Era pe vremea când berzele aduceau copiii pe la casele oamenilor.

Pluteam pe deasupra lumii, îndemnat de barza care mă purta în cioc, să-mi aleg un loc de pe pământ în care să-mi încep viața.

Eu credeam că viața tocmai asta însemna, să nu te oprești niciodată din plutit. Când colo, era invers, numai dacă te opreai începeai să exiști!

Eu nu prea voiam să mă opresc! Faptul că nu existam îmi convenea de minune! Barza mă zorea întruna să-mi aleg locul și părinții, dar mie nu-mi plăcea niciunul dintre locurile peste care treceam. Erau castele cu turlle înalte pe care aproape că le atingeam cu tălpile. De la fereastra unui palat poleit cu aur am fost întrebat dacă nu vreau să fiu născut de o regină. N-am vrut! Off, că mofturos mai ești! a făcut barza ochii cât cepele.

Generali, cărturari dintre cei mai renumiți, negustori putred de bogați încercau să-mi ațină calea pentru a mă convinge să devin copilul lor. Nici n-am vrut să aud, spre mirarea berzei, care îmbătrânise între timp. I-a luat locul o barză mai tânără. Dar a îmbătrânit și aceasta. Am pierdut șirul berzelor până la urmă. Despre șirul anilor, ce să mai zic? Știam că nu-mi puteam amâna la nesfârșit nașterea, dar nu-i găsisem încă pe cei ce mi-ar fi plăcut să-mi fie părinți.

Și mai era ceva! Îmi era frică! Îmi era frică de faptul că puteam să mă nasc mai bătrân decât femeia care urma să mă nască, fiindcă trecuse o groază de timp de când pluteam pe deasupra pământului.

Aproape că nu mai aveam nicio speranță când am zărit locul. Aici? și-a făcut barza cruce cu ciocul, după ce m-a lăsat în satul de câmpie în care i-am cerut să coborâm.

Aici! am spus cât se poate de încrezător.

Mama taman se întorcea de la vie. Începusem să uit de când sunt gravidă cu tine, a bâiguit ea, mângâindu-și burta cu degetele pline de țărână.

După care mai știu doar atât, că mi-au căzut câteva lacrimi pe creștet. Sau poate că era zeamă de la agurida pe care o strângea mama la piept și

care se copsese între timp. Căci n-a fost numai lumina acelei zile. Născându-mă, eu am văzut lumina tuturor zilelor de până atunci. Doar așa am putut să vin pe lume nu bătrân, cum mă așteptam, ci copil.

D-asta am și chiuit, până toamna târziu, de bucurie!

FELIA DE COZONAC

Burta unei gravide ce merge la câmp și ațipește pe la prânz în iarbă e un deal pe care urcă furnicile călcând direct pe bătăile inimii celui mic dinăuntru. Pe mama au apucat-o durerile facerii la vie. A venit cu mare osteneală acasă... Era seara de Înviere. După miezul nopții s-a auzit un plâns de copil. Eram eu, care mă mutasem din burta mamei în burta lumii, sub ochii curioși ai câtorva furnici. Primul lucru pe care l-am văzut prin întuneric a fost un om ce tocmai ieșise dintr-un mormânt.

Întrucât nu știam pe atunci prea multe despre viață, iar despre moarte, nici atât, m-am ferit să pun întrebări. Deși nu învățasem încă să vorbesc, le-am spus bună dimineța oamenilor ce se întorceau cu lumânări aprinse de la biserică.

Apoi mamei i s-a făcut foame și tata i-a tăiat o felie de cozonac cu același cuțit cu care îmi tăiasem mie moașa buricul. Avea gustul vieții mele cozonacul.

De aceea mama a plâns cu lacrimi amare de fericire, înghițind din greșeală și firimiturile pe care Fiul lui Dumnezeu le promisese, înainte chiar de a învia, furnicilor.

COPII NEASCULTĂTORI

Doamne, ce fericire pe mine când s-au născut mama și tata! În primul rând, pentru că nu mai eram singur pe lume.

În al doilea, fiindcă părinții sunt obligatorii în viața unui copil, lucru pe care l-am înțeles atunci când am mers la școală și doamna învățătoare ne-a spus c-o să aibă ședință cu părinții ziua următoare.

Ce mă făceam dacă ei nu erau născuți? Pe cine anunțam eu să vină la ședință?

Noapți în șir le-am vegheat somnul, iar mai apoi, când au crescut mari, am avut bucuria să-i văd cum îi țin în brațe pe bunicii mei nou-născuți.

Sub ochii mei a cerut tata mâna mamei, nu înainte însă de a primi așa cum se cuvine binecuvântarea de la mine.

Tot așa și în cazul bunicilor, mama le-a încuviințat părinților ei să trăiască împreună, iar tata le-a dat voie părinților lui să se ia cu cununie.

Ai mei n-au făcut nuntă, ceea ce mi-a convenit de minune, deoarece se spune că e semn rău să participe copiii la nunta părinților. De aceea, mama a plecat din sat când a fost nunta părinților ei.

Tata n-a plecat nicăieri, fiindcă nici părinții lui n-au făcut nuntă.

Cu siguranță m-aș fi îmbătat criță dacă luam parte la nunta părinților. Aș fi băut vinul cu biberonul. Sau poate chiar de la sânul mamei.

Dar am ratat ocazia, așa că prima beție din viața mea a avut loc mai târziu, când mama deja mă înțărcase.

Mai întâi am îmbătrânit eu, înconjurat de dragostea părinților mei, ajunși oameni în toată firea între timp.

Nu era de la laptele supt în copilărie, nici de la vin.

Pe urmă au îmbătrânit ei, mulțumiți că părinții lor le calcă zilnic pragul, întrebându-i de sănătate.

În ordinea firească a lucrurilor urma ca în scurt timp eu să fiu condus la groapă de părinții mei.

Numai că bunicii mei, deși foarte tineri, au stricat ordinea, murind primii. Este o mare prostie

să crezi că părinții îi învață numai lucruri bune pe copii. Dovadă faptul că mama și tata, urmând exemplul părinților lor, s-au grăbit să moară și ei.

Uite, chiar acum mă întorc de la înmormântarea lor dus de mână de copiii mei foarte bătrâni, care sunt strigați în casă de la joacă de copiii lor și mai bătrâni.

Ehei, dragii tatei, eu v-am zis să vă îmbătați la nunta noastră și să nu vă mai treziți niciodată, dar voi nu m-ați ascultat.

Așa că va trebui să mă vedeți murind și chiar să mă îngropați.

De ce n-ați vrut să luați seama la ce v-am spus? De ce, pușlamalelor, de ce?!

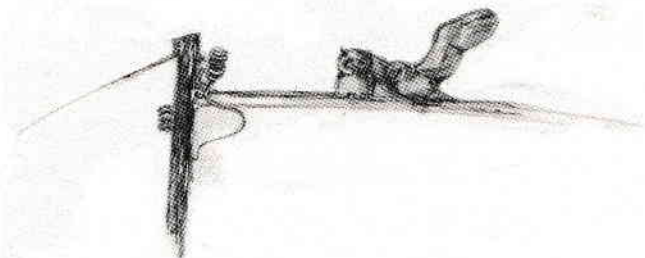
DRAGOBETE

Habar n-aveam ce poți face cu inima. Asta până în ziua când mi-am lipit pieptul de stâlpul de telegraf din fața casei, iar fata care stătea lipită de stâlpul următor mi-a spus c-o aude cum bate. Zicea de inima mea. I-am răspuns, zicând de inima ei, că la fel aud și eu.

Ne ascultam zilnic inimile, fără să ne intereseze ce spun. Important era faptul că puteau vorbi între ele prin intermediul stâlpilor de telegraf. Fata s-a mutat după un timp la stâlpul celălalt, ca să vadă probabil dacă bătăile inimii mele pot ajunge până acolo! Ajungeau!

După aia, s-a mai îndepărtat cu un stâlp. I-am ajuns imediat inima din urmă. S-a dus tot mai departe, mutându-se din stâlp în stâlp, până când n-am mai văzut-o. Inimile ni le auzeam însă la fel de clar ca la-nceput. Dar le mai auzea și altcineva:

bufnițele ce veneau să se așeze pe firele dintre stâlpi. Cred că de dragul inimilor noastre veneau. Le plăcea atât de mult ce-și spuneau, încât au început să le șterpelească bățiile. Când de la inima unuia, când de la inima celuilalt, ca să nu putem băga de seamă. Nici n-am băgat. Doar că într-o dimineață de toamnă n-a mai auzit niciunul dintre noi nimic. Am crezut că fata se îndepărtase prea mult și bățiile inimii ei se pierduseră pe drum. A intrat atunci pe fir o altă fată, ce se găsea mai departe decât prima. I-au ajuns la mine nu bățiile inimii, ci gândurile. Așa am aflat de hoția pusă la cale de bufnițe. Și-am mai aflat că am eu

însumi gânduri, pe care le pot trimite prin sârmele de telegraf spre celălalt capăt al lumii. Totul era să stau cu fruntea cât mai lipită de stâlp. Am stat, și gândurile mele s-au dus prin toată lumea. Au venit de acolo gândurile altora. Ba chiar și bății de inimă amestecate printre ele.

Uite, tocmai acum, mama mă strigă să vin la masă, dar eu nu vreau să las singură niciuna dintre inimile care-și trimit gândurile spre mine din depărtare.

Aproape că nu există casă în fața căreia să nu vezi un băiat trăgând cu urechea la bătăile inimii unei fete, fiecare strângând un stâlp de telegraf în brațe.

Îl observ, înapoia vieții mele, pe tata cum ascultă bătăile inimii mamei, iar înapoia vieții lui, pe bunicul telegrafiindu-i bunicii bătăile inimii sale.

Suntem cu toții, și cei morți, și cei vii, acasă! Poate, în sfârșit, să vină primăvara. Numai să nu uite mama să pună un tacâm în plus la masă!

Bufnițele țopăie vesele pe sârmă cu bătăile inimilor noastre în gheare. Cade o scurtă ploaie de lacrimi pe pământ. După care răsare un curcubeu împletit din flori de câmp peste masa la care stăm cu toții așezați.